

FJORTONDE SÖNDAGEN ”UNDER ÅRET”

ÅRGÅNG B

Första läsningen: **Hes 2:2-5** (*De kommer att inse att en profet har varit hos dem*)

Profeten och prästen Hesekiel drogs med när den babyloniske kungen deporterade hela Jerusalems samhällselit år 597 f.Kr. Borta i Babylon blev han profet. Med hårda, ja stundom stötande ord, beskrev han exilen som Guds dom över folkets synder. Senare ändrar han ton: de som nu är *får utan herde* (Hes 34:5) ska få se att Gud själv blir deras herde (Hes 34:11,15). Hesekiel anar den kommande *herde-Messias* (Hes 17:22; 34:23; 37:22-25). Men mot ett fräckt och motsträvigt folk (v. 4-5) förmår nåden inget. Först när de kommer till besinning kan Guds tröst verka i deras hjärtan.

Andra läsningen: **2 Kor 12:7-10** (*I svagheten blir kraften störst*)

Vilka gåvor som Gud har anförtrott oss genom att fylla oss med trons, hoppet och kärlekens rikedomar (”våldiga uppenbarelser”, jfr v. 7). Men varför ska vi ännu lida? I en medeltida visa (*Cecilia* 114) sjunger man att den gravida jungfru Maria gick bland törnesnår, och se, en ros slog ut i törneskog, Jesus, Marias barn. Gud tillåter törnena för att förebygga högmod. Vi ville genast slippa dem, men Jesus svarar: ”Min nåd är allt du behöver”. Accepterar vi detta blir taggarna till nåd, kraft, rosor.

Evangelium: **Mark 6:1-6** (*En profet blir ringaktad bara i sin hemstad*)

Jesu uppträdande i sin hemstad blir här i Markus version inte lika dramatisk som hos Lukas där man vill ta livet av honom med en gång (Luk 4:16-30). Men det var illa nog: Guds Son *kom till det som var hans, och hans egna tog inte emot honom* (Joh 1:11). Nasaretborna känner inte igen sin granne, sin vän, sin släkting. Vi inser att den uppväxande Jesus hade dolt sin gudomlighet och sitt Messiasuppdrag väldigt väl.

Det är fel att övertolka uttrycken ”bröder” och ”systrar” i v. 3, som om det vore en kärnfamilj av modernt slag. I Bibelns värld (som i Mellanöstern än i dag) kallas även avlägsna släktingar, såsom kusiner, för ”bröder” eller ”systrar”. Så kan *Jakob* vara identisk med den apostel som Paulus avser i Gal 1:19, som kan vara son till jungfru Marias släkting, som också hette Maria (jfr Mark 15:40; Matt 27:56; Joh 19:25). Kyrkans tro vägleder vår tolkning: Maria fick inte andra barn än Jesus, hon förblev jungfru för alltid, helt given åt Gud (*Katolska kyrkans katekes*, nr 510). Säkra spår av detta som kyrkans lära har vi redan från 300-talet. Observera att männen här i v. 3 definierar Jesus efter hans moder, inte efter familjefadern Josef. Det kan ses som en förolämpning (”vi vet ju inte ens vem Jesu pappa är!”). Här utbyts menande blickar. Vi anar byskvallret.

Jesus är förbluffad (v. 6). Det här hade han inte väntat. Att han inte ”kunde” göra underverk denna dag ska väl uppfattas så att deras hjärtas dörrar var stängda.

MÅNDAGEN I 14 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Hos 2:14, 15b-16, 19-20** (*Jag skall trolova mig med dig för evig tid*)

Till på fredag läser vi ur profeten Hoseas bok. Gud själv är den som talar här. Hans kärlek till sin notoriskt otrogna ”brud” (Israel), som följer avgudarna, är överraskande stor och full av förlåtelse. Gud kan inte sluta älska henne. Om Israel bara ville inse att det är HERREN, inte Baal, som ger liv! V. 16: Johannes döparens förkunnelse *i öknen* inledde den nya ”exodus” (Matt 3:1 ff) som utlovas här.

Evangelium: **Matt 9:18-26** (*Min dotter har just dött, men kom så får hon liv igen*)

Man drar i Jesus från flera håll. Berättelsen är mer detaljerad och dramatiskt berättad hos Lukas (Luk 8:40-56), och ännu mer hos Markus (Mark 5:21-43). Här hos Matteus är flickan redan död – scenen blir för honom till en bild av **uppståndelsen** (uttrycket ”steg upp” i v. 25 kan även översättas ”uppstod”). *Flöjtblåsarna* som Matteus nämner (v. 23) spelade på blåsinstrument med gällt ljud, en del av det obligatoriska klagandet. Det inhyrda snyftarlaget är inte seriösa – lätt slår de om i skratt när Jesus talar om att flickan ”sover” (v. 24). Verkligt berörd är bara Jesus. Ömt tar han flickans hand. Hon ska *möta Herrens godhet här i de levandes land* (Ps 27:13).

Den blödande kvinnan berör desperat *tofsen* på Jesu mantel (v. 20; jfr Matt 14:36; 1 Sam 15:27; Sak 8:23). Vi katolska kristna tror som hon att Gud kan göra under genom beröring med heliga personers saker eller relikier (Mark 5:28-30; 2 Kung 2:13f; 13:21; Apg 5:15-16; 19:11-12). ”Tofsen” här är förmodligen en av de fyra som den fromme juden skulle ha i sin mantel, en påminnelse om att hålla lagen (4 Mos 15:38f; 5 Mos 22:12). Hålla lagen? Enligt lagen (3 Mos 15:19-27) är kvinnan på grund av sina blödningar *ständigt oren* (= utanför den heliga ”sfären”), och Jesus *blir själv oren* genom att komma i beröring med henne. Författaren (med sin judiska bakgrund) skriver nog med viss vämjelse (är det därför som hans version är så kort?). Han vet att hela den judiska vardagen vilar på renhetslagarna och har i kapitel 5, vers 18, citerat Jesus för att inte ens

den minsta prick i lagen skulle tas bort. Vad gäller nu? Urkyrkan hade rejäla förklaringsproblem. Här är ett av dem.

Mig har Gud visat att man inte skall betrakta någon människa som ohelig eller oren (Apg 10:28).

TISDAGEN I 14 VECKAN "UNDER ÅRET"

Första läsningen: **Hos 8:4-7, 11-13** (*Vind sår de, och storm skall de skörda*)

Nordriket Israel (= Efraim/Samaria) hade på 900-talet f. Kr. gjort dyrkandet av en kalv till statsreligion (1 Kung 12:25 ff). Tänk att de inte har lärt sig av misstaget med guldkalven i öknen (2 Mos kap.32)! Nu – på Hoseas tid, 700-talet – har inget blivit bättre. När vi väljer ledare ska vi rösta på sådana som lyssnar till Guds röst (v. 4).

Evangelium: **Matt 9:32-38** (*Skörden är stor men arbetarna få*)

Med denna evangelieläsning verser avrundas de tio mirakel som följde på Bergspredikan. Folkets reaktion är gränslös häpnad – lätt att förstå! Fariseernas reaktion är blint hat – de vill inte dra annan slutsats än att Jesu hjälp till sjuka, döda och besatta är djävulens verk. I Matt 12:25-30 får de svar på samma anklagelse (jfr 10:25). Jesus är nu rörd men också tyngd av den enorma arbetsbelastningen som väntar ifall det ska lyckas att få Gudsfolket samlat till en ny början med Gud. Så många som skulle nås! Jesus ber om lärjungarnas förbön för sitt arbete – han som själv är Gud! Gud önskar att vi ska vara med honom i hans verk! Det är han, inte vi, som frälsar, ändå vill han inte göra det utan oss. **Förbön** är att vara på linje med honom, *ett hjärta och en själ*, att be i hans namn, och för kyrkans arbete. Det önskar han allra mest – vi är alla inbjudna till det!

V. 36: Får klarar sig inte utan herdar. Att se får irra omkring är frustrerande, man vill rusa dit för att stoppa kaoset och fösa ihop djuren. Mose bad Gud om en efterträdare så att det inte skulle bli så med folket (4 Mos 27:17). Han fick Josua (= samma namn som Jesus). Denna bild används även som kritik mot folkets socialt oansvariga ledare i Hes 34:5; Sak 10:2; 1 Kung 22:17. Gud lovar att själv bli folkets herde i Hes 34:10 f. Jesus visste att han var *Sonen* som skulle förverkliga det. Han återvänder ofta till bilden (Matt 10:6; 15:24; 18:12; 26:31; Joh 10).

Medarbetare skulle utnännas och utbildas. Det handlar hela nästa kapitel om.

Vi gick alla vilse som får, var och en tog sin egen väg (Jes 53:6).

ONSDAGEN 11 juli:

DEN HELIGE BENEDICTUS AV NURSIA (ca 480 – ca 560)

På 400-talet var kristendomens seger som det mäktiga romarrikets religion ett faktum. Kyrka-stat-modellen innebar att alla skulle tillhöra kyrkan, även om det ännu fanns andra kulter vid liv, inte minst på landsbygden. Men det gamla romarriket kunde inte hålla ihop. Huvudstaden hade redan av kejsaren Konstantin (han som tillät kristendomen år 313) flyttats österut till Bysans (Konstantinopel, nuvarande Istanbul), och Rom miste sitt inflytande. I början av 400-talet föll västgoterna under Alarik in i Italien. Gallien och Spanien översvämmades av skinnklädda, skrikande barbarhorder. Att den ”eviga” staden själv, världens mittpunkt, kunde intas och plundras (år 410) blev en chock för alla. Gotiska (germanska) herrar styrde nu flera nya riken som en gång hade varit Romarrikets västliga provinser. De gamla romarna föraktade dessa folk med deras annorlunda seder, språk, kläder, ja annorlunda lukt. Till råga på allt var både väst- och östgoter intresserade av kristendomen, men de antog den kätterska, arianska religionsformen, som precis hade besegrats av den katolska religionen inom romarriket. Så var katolska kristna åter pressade av fientliga härskare – även om riket hade antagit den kristna tron. Men det kristna livet hade redan från 300-talet urholkats från annat håll: masstillströmningen av nya kyrkomedlemmar betydde att det blev kännbart enklare att vara kristen. Hur kristna blev de vanliga romarna egentligen? På Cirkus Maximus skrek sig massorna fortfarande hesa vid de gamla hästkapplöpningarna och de (antagligen ännu) blodiga gladiatorspelen. De sociala orättvisorna var himmelskriande. Moralen var i upplösning i kapp med den politiska kollapsen i det som en gång varit världens mest väloljade administration. Vissa allvarliga kristna drog sig undan från de nya förhållanden och valde att leva som eremiter i bön och försakelse. Med beundran talade och läste man om de så kallade *ökenfäderna i Egypten* – män (och kvinnor) som flydde från världens lockelser och bländverk och i öde trakter kämpade den andliga kampen mot djävulens frestelser.

I Rom fanns tomma antika tempel vid sidan av nya kristna basilikor med myllrande liv, av vilka vissa ännu finns, t.ex. *Santa Sabinakyrkan* på Aventinen). Till denna stad kom ca år 500 en ung man från landet, BENEDICTUS, tillsammans med sin amma. Han var född i Nursia, ca tio mil från Rom, i en kristen familj och skulle nu ägna sig åt studier. Förskräckta av storstadens moraliska förfall flyttade de två snart till en by sju mil från Rom, där Benedictus fick undervisning av den lokale prästen. Ynglingens fromma liv

väckte uppseende, och det var från denna tid anekdoterna om mirakel började. Hans amma hade lånat ett fat för att skilja agnarna från vetet. Det föll i golvet och gick i två bitar. Benedictus grät och bad, och nu var fatet helt. De lokala kristna blev djupt imponerade och hängde upp fatet så att alla kunde se vad som hänt. Det blev besvärande för den fromme studenten. I hemlighet lämnade han amman och reste till berget *Subiaco*, 40 mil från Rom, där han gömde sig tre år i en svårtillgänglig grotta, klädd i djurhudar. En munk vid namn Romanus – den ende på platsen som visste om det – firade ner mat till honom i en korg. Snart hittades eremiten av herdar. Folk kom med mat och lyssnade till hans ord.

Det unge helgonets inre liv liknade ökenfädernas. Djävulen kom till honom i en liten svart fågels gestalt som gav sig på hans ansikte. Minnet av en vacker kvinna han en gång sett överväldigade honom med ett begär som nästan fick honom att helt överge sitt asketiska liv. Genom Guds nåd kom han till besinning och kastade sig naken in bland törntaggar och brännässlor. Från den stunden var den sinnliga lusten kuvad. Efter detta började många komma för att ställa sig under hans ledning. Ett kloster i närheten skulle ha ny abbot och bad Benedictus bli det. Han tvekade först men sade till sist ja. Munkarna ångrade sig dock snabbt, ty den unge ivraren gick hårt emot deras ovanor. De förgiftade ett glas med vin och räckte honom det. Helgonet gjorde korsets tecken över glaset och det brast i bitar. Gudsmannen fattade vad som hänt, reste sig och lämnade klostret. Tillbaka i ensamheten uppsöktes han av allt fler som ville ”lämna världen”, som man säger. Av dem organiserade han tolv kloster med tolv munkar i varje och var sin abbot.

Så kom man till det berg där än i dag det berömda klostret *Monte Cassino* står. Däruppe hade gammal vidskepelse ännu tag i människor. Benedictus lät – helt i tidens anda – riva de hedniska offerlundarna, krossa avgudabilderna och välta deras altaren. Av ett Apollotempel gjorde han ett kapell till ära för den helige *Martin*, som hundra år innan hade genomfört en liknande aktion.

Helgonet fick gåvan att bota sjuka, ja, väcka avlidna till liv, fördriva demoner, se vad som hände långt borta och att genomskåda människors bedrägerier och läsa tankar.

Rörande blev det sista mötet mellan Benedictus och hans syster, den heliga Scholastica, som också levde ett gudsvigt liv. De brukade träffas en dag om året för lovsång och andliga samtal. När kvällen kom ville hon att brodern skulle stanna längre, men han ansåg att han på inga villkor kunde övernatta utanför klostret. Då försjönk hon i bön och ett våldsamt skyfall med blixtar och åska gjorde det omöjligt för honom att lämna huset. ”Gud allsmäktig vara dig nådig, min syster, vad är det du har gjort?” sa han. Så fick hon sin vilja igenom. När Scholastica dog få dagar senare insåg Benedictus att Gud låg bakom ovädet.

Han anordnade att han en gång själv skulle läggas i samma grav. Så blev det också.

Allt detta – och mera till – berättas mot slutet av 500-talet av den helige påven Gregorius den store (han som organiserade *den gregorianska sångrepertoaren*) i hans bok om Benedictus liv (finns i svensk översättning på Artos förlag). Hans källor var fyra ledande, namngivna efterföljare till helgonet, varav en fortfarande var vid liv när Gregorius skrev.

Europa som kristet kulturbygge på medeltiden var till stor del beroende av benediktinmunkarnas arbete. De röjde skogar, odlade mark och förberedde på många sätt vår civilisation. Deras klosterskolor, där antika texter skrevs av och bevarades för eftervärlden, blev kulturella och andliga kraftcentra. Benedictus berömda klosterregel blev normerande för stora delar av den västerländska klosterrörelsen. Dess andliga kärna är *Kristi efterföljelse*. Man ser i abboten Kristus som man lyder, i den sjuke eller gästen Kristus som man hjälper, och man lider för att efterlikna Kristus. Samma mål har liturgin (*opus Dei*, Guds verk), studiet av heliga böcker (*lectio divina*, gudomlig läsning) och *stabilitas loci* (att stanna i samma kloster). ”Be och arbeta” (*ora et labora*) var mottot i allt, men **gudstjänsten**, som uttryck för kärleken till Kristus, skulle gå **före allt annat**.

När det urgamla klostret på Monte Cassino totalförstördes under andra världskrigets bombningar byggdes det omgående upp igen. Där kunde gamla fiender sedan hitta varandra och försonas. Benedictus är i dag skyddshelgon för Europa. I dag, efter 1500 år, lever rörelsen – modellen var tydligen hållbar! – och det finns både manliga och kvinnliga ordensgrenar. Här i Sverige möter vi dem i Heliga Hjärtas kloster i Omberg vid Vadstena och i Mariavall i Skåne.

Den kända Benedictusmedaljongen (ibland fastsatt på ett krucifix, *Den saliga dödens kors* som det då kallas och som man kan bära, vidröra eller kyssa) har en bild av Benedictus på ena sidan och ett kors på den andra. På framsidan, kring Benedictusbilden, finns texten *Eius in obitu nostro presentia muniamur* (”Må hans närvaro beskydda oss i vår dödsstund”). En rad meningar antyds på baksidan i form av varje ords första bokstav:

VRSNSMV – <i>Vade retro, Satana; nunquam suade mihi vana. Sunt male quae libas; ipse venena bibas</i> Gå bort, Satan, fresta mig aldrig till att leva enligt denna världs tomma fåfänga; det är ont vad du bjuder på; drick själv det giftet!). CSPB – <i>Crux Sancti Patris Benedicti</i> (Den helige fader Benedictus kors) CSSMLNDSMD – <i>Crux Sacra sit mihi lux. Non draco sit mihi dux</i> (Må det heliga korset vara ljus för mig. Må inte ormen bli min ledare).

Att bära denna medaljong (välsignad av präst eller diakon) ger många nådegåvor – inte minst *avlat* – för den som lever som allvarligt praktiserande kristen, i vänskap med Gud, inte minst när man ångrar sina synder, anropar Jesu namn och med förtröstan accepterar människans oundvikliga öde – döden – som bot för begångna synder.

Ur den helige Benedictus regel (7:10, Katolska bokförlaget, 1991):

Ödmjukhetens första steg består i att man alltid håller Guds fruktan för ögonen, aktar sig noga för att glömma den och alltid kommer ihåg allt vad Gud har befallt.

Kyrkans bön på denna dag:

Fader, helighetens källa, du gjorde den helige Benedictus till en läromästare som fostrat många till att tjäna dig i bot och bön. Lär oss att ingenting går före kärleken till dig, och låt oss vandra dina budords väg med villigt hjärta.

Särskilda läsningar på denna dag: Ords 2:1-9 samt Matt 19:27-29.

TORSDAGEN I 14 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Hos 11:1-4, 8c-9** (*Mitt hjärta vänder sig i mig*)

Vi får här Israels (=”Efraims”) historia sett med Guds ögon. Gud älskar folket, hans ”spädbarn”, av hela sitt hjärta. Men alltid vänder de sig bort från hans kärlek. Vore Gud som de skulle han löna en sådan otacksamhet med att ta tillbaka befrielsen från slaveriet, ja fösa tillbaka dem till Egypten! Men NEJ! Den inre ”känslokonflikten” i Gud mellan vrede och barmhärtighet (v. 8-9) ska illustrera Guds absoluta helighet, en **övermäktig kärlek** som triumferar över våra svek. V. 8: *Adma* och *Sevojim* är städer som gick under med Sodom och Gomorra (5 Mos 29:22-23; jfr 1 Mos kap. 19).

Evangelium: **Matt 10:7-15** (*Ge som gåva vad ni har fått som gåva*)

Matteus version av packlistan för Jesu missionärer är tuffare än den hos Markus (Mark 6:8-11). Här ska de inte ens ha skor, vandrarstav eller pengar med sig. Deras sjukvård och karitativa verksamhet ska vara ren gratistjänst (v. 8, Jesus oroar sig inte för att kyrkan ska utnyttjas eller sakna medel; jfr 2 Kor 11:7). Vilka är de som är ”värdiga” att hysa dem (jfr v. 11)? De som är *fattiga i anden*, de som *hungrar och törstar efter rättfärdigheten* (Matt 5:3, 6), d.v.s. Jesu nya

livsstil. Apostlarnas fridshälsning är ingen artighetsfras. Den erbjuder *frälsning*. Att avvisa den är en allvarlig sak: välsignelsen över hemmet blir till ödeläggelse (v. 12-15). Evangeliet ska ge glädje, men Jesus är också medveten om budskapets allvar och tyngd. Ansvar för att budskapet når fram ligger hos både avsändare och mottagare!

Evangelisation är i strikt mening kyrkans förkunnelse *utåt*, men i vår sekulariserade nutid behövs det också *inåt*, i våra egna led. Matteus visar att en kristen förkunnelse ska innebära medkänsla med nödlidande och frihet från ekonomiska egenintressen (men församlingarna ska se till förkunnarnas behov, v. 10; jfr levitens lön i 4 Mos 18:24). Det räcker inte att hänvisa till en titel såsom präst eller diakon om man vill nå fram till lyssnarnas hjärtan. Man ska visa att man är Kristi sändebud genom rak förkunnelse, radikal givmildhet, uppoffringar och omsorg om människors hälsa.

Se, jag har ställt en dörr öppen för dig som ingen kan stänga. Din kraft är ringa, men du har bevarat mitt ord och inte förnekat mitt namn (Upp 3:8).

FREDAGEN I 14 VECKAN "UNDER ÅRET"

Första läsningen: **Hos 14:2-10** (*Våra händers verk skall vi inte mer kalla för vår Gud*)

Gud har i Hoseas bok vädjat med en mors allra ömmaste ord till sina barn (= det avfälliga nordriket Israel). Hosea avslutar sin bok med att föreslå en bön som kan utverka förlåtelse (v. 3-4). Gud kan ge underbara gåvor, men "Assyrien" (stormakten i norr), "hästar" (= militär kraft) och avgudarna kan man inte lita på (v. 4). Israel vände dock dövörat till Hosea. Få år senare utplånades nordriket (år 722/721 f.Kr.).

Evangelium: **Matt 10:16-23** (*Er faders ande skalla tala genom er*)

Jesus – med sin folkliga stil – talar om får, vargar, ormar och duvor som bilder av religiös existens (v. 16). I mänsklighetens sagor och myter har vargen inget snyggt socialprotokoll. Han är så gott som alltid destruktiv, en bild av djävulen som med öppen käft ger sig på Guds folk. Ormen är heller ingen trevlig kompis (jfr 1 Mos kap. 3), men den har onekligen något coolt, behärskad och klokt över sig. Den förknippas överallt med medicin, dolda skatter och evigt liv. Den används som Kristusikon i Joh 3:14-15 (jfr 4 Mos 21:4ff). Smygaren i gräset passar dock dåligt till duvan – den blida, fredliga, trogna fågeln som svingar sig upp under himlen (och som är de fattiga judarnas vanligaste offerdjur, jfr Luk 2:22-24). I vilken saga är väl dessa två djur vänner? Men Jesus är kreativ och

utmanar vårt tänkesätt: vi ska ta till oss det bästa nerifrån och uppifrån: jordiskt *know-how* och himmelsk visdom, enkelhet, ärlighet.

Ormlig slughet kan behövas om man är ett får bland hungriga vargar (v.16 f). Paulus kunde skickligt spela ut sina motståndare mot varandra så att de började gräla och han gick fri (Apg 23:6-11). Gud inger sina apostlar vad de behöver säga när det är dags att försvara Jesu evangelium (v. 19-20; jfr Joh 16:13). Men lätt blir det inte. Misshandel, dödsdom och förräderi från de närmastes sida kan ingå. Kristus, Paulus, Petrus – alla fick de smaka på det. Den som skrev det här räknade med att få sin del av det *som ännu fattas i Kristi lidanden* (Kol 1:24), även hans läsare skulle se upp! I vår tid är *likgiltigheten* vår största motståndare. Den ger kyrkans arbetare en ny sorts martyrium. Hur bemöta den? Tappa inte modet, bli kreativ, fräck, rak!

Träd upp i tid och otid, vederlägg, tillrättavisa, vädja (2 Tim 4:2).

LÖRDAGEN I 14 VECKAN "UNDER ÅRET"

Första läsningen: **Jes 6:1-8** (*Mina ögon har sett Konungen, Herren Sebaot*)

Serafernas rop kommer för all framtid att eka i vår mässa där de har en central plats (v. 3): *Helig, helig, helig* (Sanctus, Sanctus, Sanctus). Må kyrkans trösklar (vårt inre) *skaka i sina fästen* och kyrkorummet fyllas av rökelse (jfr v. 4)!

Evangelium: **Matt 10:24-33** (*Var inte rädda för dem som kan döda kroppen*)

Jesu utsändningstal (hela kapitel 10) innehåller ingen missionärsromantik. Det är ett bistert, farligt och otacksamt uppdrag hans vänner skickas ut på, ingen söndagspromenad. Jesus är ingen optimistisk företagsledare som peppar sina säljare med motiverande mental massage. Han säger som det är: de ska ut och göra reklam för en predikant som medierna ser som djävulen själv. De ska inte räkna med annat än att själva få samma etikett (v. 25). Det är skrämmande utsikter, ty sådana predikanter kastade man stenar på. Men värre vore det att tappa Guds vänskap (v. 28) – det är tröstande ord, men också hårda, blir man mindre rädd av dem? Risken att Jesus ska förneka oss inför Fadern i himlen (v. 33) är förkrossande att tänka på. Lärjungarna såg nog inte precis roade ut där de satt och lyssnade. Vi märker det indirekt: hela tre gånger måste Jesus i detta lilla avsnitt (v. 26-31) säga: *Var inte rädda*. Jesus vill befria apostlarna från fruktan för människor och för döden. Hans "soldater" ska satsa allt. Styrkan i Jesu ord, det *vinnande*, är att de är så realistiska.

Insatsen kommer inte att ske utan att vi bävar och darrar. Men det får vi ta. Vad vi ska frukta mer än den egna döden är *att förkunnelsen inte blir av*. Tolkningen av v. 26-27 kompliceras lite av att samma ord används i rätt så annorlunda betydelse i Mark 4:22; Luk 8:17; 12:2. Här verkar meningen vara: Jesu ”hemlighet” (att han kommer med Guds rike) får inte hållas fast inom en exklusiv elit av invigda. Nej, *trons hela sanning* ska ropas ut från taken, inget ska hållas tillbaka som man gör inom feiga sekter som stegvis avslöjar vad läran går ut på (t.ex. de gnostiska sekterna). Ordet om sparvarna (v. 29-31) är starkt tröstande (jfr Amos 3:5-6). Gud vet hur många huvudhår du har kvar – och hur många år! Allt är i hans hand.

Ropa till mig när du är i nöd, jag skall rädda dig, och du skall ära mig. (Ps 50:15)
